
«Heltene» fra krigen

Vi vil ^{Ap}
minnes ^{27/4-95}
våre falne

Av Kristian Fahlstrøm, Farsund

I en artikkel i Aftenposten 19.4., «La heltene få rope et siste hurra», forsøker Per Egil Hegge å lage et motsetningsforhold mellom 50-årsjubileet for freden og forsoning med Tyskland. Etter min mening er det en gal problemstilling. At Norge feirer dette 50-årsjubileet har intet med forsoningen med fienden fra 1940–45 å gjøre. Den forsoning med dagens Tyskland som Hegge roper på, er, ikke rettere enn jeg kan forstå, forlengst et faktum.

At Hegge, bevisst eller ubevisst, forsøker en morsomhet med «de hurra ropende helter», virker bare usmakelig. Men la meg skrive det på ubetenksomhetens konto. Hegge, som var fem uker gammel da Norge ble angrepet, kan ikke vite mer om dette enn det andre har fortalt. Jeg tror ikke han forstår at de veteraner som møtes i mai, ikke føler seg som helter. De gjorde bare det som var enhver nordmanns plikt, og man blir ikke helt av plikt. De har heller ingen trang til å rope hurra. Noe av hensikten med jubileet er å markere en av de viktigste begivenheter i vår historie, men like viktig er det å minne den oppvoksende slekt om at friheten er noe man må verne om og kjempe for.

Neste gang Hegge føler trang til å belære oss om hvordan vi skal oppføre oss, bør han huske at det faktisk var helter under annen verdenskrig, ikke så få heller, men de er ikke lenger blant oss. Det var sjøfolkene i handelsflåten som ga sitt liv for å holde en livsnerve

åpen for de allierte. Det var de fra hær, marine og flyvåpen som falt i kamp hjemme og ute, det var kvinner og menn i hjemmefronten, som tok sitt eget liv – for ikke å røpe andre, eller som endte det foran en eksekusjonspelotang.

Hvis Hegge føler trang til det, må han gjerne rope hurra. Vi andre vil gjerne minnes våre falne kamerater og få lov til å gjøre det – uten platte morsomheter.

ge
ne
se
år
ue
ne
på
ge
of
st
n
le
d
e